

Минає все, згаса, мов звук,
Що відлунав на віки вічні,
А я в полоні милих рук
Переживу і травні, й січні
І встану там, де небокрай
Грядуще й суще обіймає,
Де під новітній урожай
Сівач планету засіває
Священним золотом зернин
І в світ новий крізь дні та ночі
Онука внук чи сина син
Встає, і в нього карі очі,
І голос мій, і плоть, і кров,
І в серці справам нашим вірність...
Спасибі, жінко, за любов,
Вона дарує людству — вічність.
